

Els “Cristians Alemanys” (3), sempre hi ha un col·laboracionista disponible

Dij, 14/03/2019 per Guillem Correa
[Ventjol suau](#)

L'any 1933 va ser un any terrible per a la cristiandat a Alemanya. Hitler primer va neutralitzar l'Església Catòlica. Sabia com tractar amb aquesta Església i va assolir els seus objectius. Després d'una negociació secreta, el 20 de juliol d'aquell any anuncià la firma d'un Concordat entre el Reich alemany i el Vaticà. Naturalment que mai va tenir la intenció de complir amb el contingut d'aquest tractat però va aconseguir l'objectiu desitjat: que el Vaticà signés un Concordat amb un govern feixista. La imatge pública del Führer va sortir enfortida de l'operació i el cost fou insignificant per al Tercer Reich.

Però Hitler també sabia com tractar amb l'Església Luterana. Li resultaria una mica més difícil per la seva estructura democràtica, però era només qüestió de temps. Després d'assolir la unitat orgànica del luteranisme alemany el seu següent pas era situar al front de la mateixa un dels seus.

El primer intent es va produir el 27 de maig de 1933. El candidat del Règim era Ludwig Müller. Tanmateix, va ser elegit com a Bisbe de l'Església Unificada Friedrich von Bodelschwingh. Era un home de l'àmbit social amb un gran prestigi per la tasca que estava realitzant. Va durar poc com a Bisbe. No va poder, i no va voler, permetre la ingerència del Règim feixista en la vida de l'Església.

La seva renúncia va obrir les portes a que es tornessin a celebrar eleccions el 23 de juliol. En aquesta ocasió, per evitar la situació anterior, es va deixar molt clar que qui s'oposés a la candidatura dels “Cristians Alemanys” seria acusat de traïció.

Malgrat les amenaces, era una oportunitat i Bonhoeffer, i el moviment dels “Joves Reformadors”, no la van voler desaproveitar. En un intent de promoure els seus candidats van imprimir tot un seguit de fullets. No van haver d'esperar gaire per què la Gestapo irrompés a les oficines dels “Joves Reformadors” per confiscar-los. En assabentar-se Bonhoeffer del que havia succeït es va presentar a la Gestapo per exigir que li fos retornat tot el material requisat. Després d'una desagradable conversa li van retornar el material amb l'avertència que si l'utilitzava per a finalitats propagandístiques dins de l'Església Luterana l'enviarien a un camp de concentració.

Quan el 23 de juliol es van celebrar les eleccions el resultat estava cantat, tot i que hi va haver certa resistència perquè un 30% dels votants es van negar a donar el seu vot a un candidat feixista.

Hitler havia finalment aconseguit que el seu home de confiança estigués al front de l'Església Luterana: Ludwig Müller.

El 12 de novembre d'aquest mateix any, Hitler va convocar un Referèndum per “consultar” al poble si estava d'acord amb què Alemanya abandonés la “Lliga de

les Nacions” (l’antecessora de l’actual Nacions Unides). El resultat fou l’esperat, atès el control que el nazisme tenia sobre els mitjans de comunicació i sobre els centres del poder econòmic.

Per celebrar aquest èxit els “Cristians Alemanys” van convocar una concentració de masses a Berlín. A l’entrada al recinte les pancartes proclamaven “Un Reich (Imperi), Un poble, Una Església”.

El líder dels “Cristians Alemanys” de la capital alemanya va ser l’orador principal. En el decurs de la seva intervenció va deixar escapar dels seus llavis el que realment pensaven i pretenien els feixistes luterans respecte d’aquest lema.

Fora del nucli més proper al feixisme aquesta manifestació pública, d’identificació de l’Església Luterana amb el Règim nazi, va generar un cert rebuig. Van ser precisament aquestes declaracions les que van contribuir a un creixent distanciament envers els “Cristians Alemanys” -que un nombre, cada cop més gran, de cristians, i de no cristians, començaven a considerar nazis fanàtics-.

La contribució de Ludwig Müller, el col·laboracionista necessari, a la causa dels “Cristians Alemanys” va ser decisiva. Tanmateix, la seva identificació amb el Règim nazi tenia un preu: el lligava al feixisme per a la resta dels seus dies.

Amb la caiguda de Hitler, i la causa que defensava, el futur de Müller estava decidit.

El mateix va decidir suïcidar-se.